

Искания на ищеца

— да се установи, че като не е осигурило транспонирането във валонското право на член 2, букви е), й) и к) и на Приложение III, точка 4, буква В) към Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци⁽¹⁾, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по тази директива;

— да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Европейската комисия изтъква две твърдения за нарушения в подкрепа на своя иск.

От една страна, тя упреква ответната страна, че не е транспонира в правото на Валонската област понятията за „подземни складове“, „газове от депа“ и „елюат“, предвидени в разпоредбите на член 2, букви е), й) и к) от Директива 1999/31/ЕО относно депонирането на отпадъци. Комисията набляга върху значимостта на тези понятия, които като ключови понятия за прилагането на директивата, са възпроизведени в други разпоредби, приети въз основа и в приложение на същата.

От друга страна, ищецът разкрива обстоятелството, че валонското право не съдържа никаква разпоредба относно праговете нива, над които може да се счита, че депото за отпадъци има значително неблагоприятно въздействие върху качеството на подземните води. При все това разпоредбата на точка 4, буква В) от Приложение III към директивата, която предвижда изготвянето на подобни разпоредби, имала решаващо значение за осигуряването на ефективен контрол на качеството на подземните води и следователно за гарантиране на опазването на околната среда, което представлява основна цел на директивата.

⁽¹⁾ ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94.

Иск, предявен на 1 април 2009 г. — Комисия на Европейските общности/Италианска република

(Дело C-121/09)

(2009/C 141/51)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: W. Wils и C. Cattabriga)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

— да се обяви, че Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 7 от Директива 90/314/ЕИО⁽¹⁾;

— да се осъди Италианска република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

1. Като определя тримесечен срок, считано от датата, предвидена за завършване на пътуването за подаване на молба за намеса до гаранционния фонд на потребителя на туристически пакет Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 7 от Директива 90/314.
2. Член 7 от Директива 90/314 предвижда, че организаторът и/или продавачът на дребно, страна по договора, представя достатъчни доказателства, за да гарантира връщането на вложените средства и репатрирането на потребителя в случай на несъстоятелност. Съгласно тълкуването, дадено от общностната съдебна практика тази разпоредба налага на държавите задължение за резултат, което предполага предоставянето на купувача на пакетни туристически пътувания правото на ефективна защита срещу опасността от несъстоятелност на организаторите и по-специално връщане на платените суми и репатриране.
3. Член 8 допуска държавите-членки да приемат по-строги разпоредби, но само ако те предоставят по-голяма защита на потребителя.
4. В настоящият случай, съгласно предоставената от националните власти в хода на производството за установяване на неизпълнение на задължения информация, разглежданата италианска правна уредба има за цел да гарантира възможността да бъдат възстановени на държавния бюджет изплатените на потребителите суми и следователно по-скоро да запази финансовите интереси на държавата отколкото да гарантира по-голяма защита на купувачите на пакетни туристически пътувания.
5. Макар Комисията да разбира интереса на Италия да осигури стабилно и балансирано управление на гаранционния фонд, като улесни неговия регресен иск спрямо туристическия оператор, тя счита, че тази мярка, като налага преклузивен срок за подаване на молбата за намесата на фонда, въвежда условие, което може да лиши потребителя от правата, гарантирани от Директива 90/314.
6. Вярно е, както поддържат италианските власти, че потребителят може да подаде собствена молба за намеса на фонда веднага след като узнае за обстоятелствата, които могат да попречат на изпълнението на договора. За да се възползва от тази възможност обаче е необходимо той да е узнал за въпросните обстоятелства. Като се изключат обаче хипотезите, в които несъстоятелността на организатора на пътуването е очевидна, тъй като е обявена с установително съдебно решение, в по-голямата част от случаите потребителят не е запознат с истинското имущественото положение на оператора. Следователно нормално е той най-напред да се обърне към него, за да получи възстановяване на платените суми, като изпрати писмо, евенгуално покана и накрая съдебно разпореджане за плащане. По този начин има опасност тримесечният срок, предвиденият в член 5 от министерски указ № 349/1999 отдавна да е изтекъл към момента на подаване на молбата за намеса на гаранционния фонд, в резултат на което потребителят би бил лишен от правото да му бъдат възстановени платените суми.

7. За да поправят неизпълнението, в което се упрекуват в настоящото производство, италианските власти първо заявяват, че искат да удължат от три на дванадесет месеца срока за подаване на молбата за намеса на фонда, а после че искат да го отменят.
8. Освен това те публикуват в Официален вестник на Италианската република съобщение, което има за цел да информира потенциално заинтересованите лица, че за да се осигури защитата на потребителите до отмяната на въпросния срок молбите за достъп до гаранционния фонд могат да се подават във всеки един момент.
9. Комисията счита, че тези мерки, макар да представляват похвален опит да бъдат поправени последиците от спорното нарушение, не са достатъчни, за да премахнат опасността купувачите на пакетни туристически пътувания да бъдат лишени от правото си на ефективна защита в случай на несъстоятелност на организатора на пътуването.
10. За да се гарантира напълно правната сигурност, като по този начин се позволи на частноправните субекти да се запознаят с пълният обхват на своите права и да се позовават на тях пред съдилищата, разпоредбите на дадена директива трябва да бъдат приведени в изпълнение с безспорна ефективност, специфика и яснота, а не посредством административни практики, които по естеството си могат да бъдат изменяни по усмотрение на националната администрация.
11. Паралелното съществуване в италианския правен ред, от една страна, на разпоредба, която не е формално отменена и която предвижда тримесечен преклузивен срок за подаване на молба за намеса на фонда и от друга страна, съобщение на администрацията, което приканва да не се взема предвид този срок, създава очевидно положение на несигурност за купувачите на пакетни туристически пътувания.

(¹) Директива 90/314/ЕИО на Съвета от 13 юни 1990 година относно пакетните туристически пътувания, пакетните туристически ваканции и пакетните туристически обиколки (ОВ L 158, стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 9, стр.248).

Преюдициално запитване, отправено от Symvoulio tis Epikrateias (Гърция), на 2 април 2009 година — „Enosi Efopliston Aktoploias“, „ANEK“, „Minoïkes Grammes“, „N.E.Lesbou“, „Blue Star Ferries“/Υπουργος Emborikis Naftilias

(Дело C-122/09)

(2009/C 141/52)

Език на производството: гръцки

Запитваща юрисдикция

Symvoulio tis Epikrateias

Страни в главното производство

Жалбоподатели: „Enosi Efopliston Aktoploias“, „ANEK“, „Minoïkes Grammes“, „N.E.Lesbou“, „Blue Star Ferries“

Отговорник: Υπουργος Emborikis Naftilias

Преюдициални въпроси

- 1) По смисъла на член 10, втора алинея ЕО и на член 249, втора алинея, ЕО: i) задължен ли е бил гръцкият законодател

за срока на продължителност на временното освобождаване до 1 януари 2004 година от прилагането на Регламент (ЕИО) № 3577/92 на Съвета от 7 декември 1992 година, озаглавен „относно прилагането на принципа за свободно предоставяне на услуги в областта на морския превоз в рамките на държавите-членки (морски каботаж)“ (ОВ L 364), освобождаване, предвидено в член 6, параграф 3 от същия регламент и отнасящо се до Гърция, да се въздържа от приемането на такива разпоредби, които биха могли сериозно да застрашат пълното и ефективно прилагане на Регламент 3577/92 в Гърция след 1 януари 2004 година; ii) имат ли право частноправните субекти да се позовават на този регламент, за да оспорят валидността на разпоредби, приети от гръцкия законодател преди 1 януари 2004 година, в случай че тези национални разпоредби застрашават сериозно пълното и ефективно прилагане на регламента в Гърция от 1 януари 2004 година;

- 2) При положителен отговор на първия въпрос дали пълното прилагане от 1 януари 2004 на Регламент № 3577/92 в Гърция е сериозно застрашено от приемането от гръцкия законодател преди 1 януари 2004 година на разпоредби, които имат изчерпателен и постоянен характер, не предвиждат изтичане на срока им на действие на 1 януари 2004 година и са несъвместими с разпоредбите на Регламент № 3577/92;

- 3) При положителен отговор на първия и на втория въпрос допускат ли членове 1, 2 и 4 от Регламент (ЕИО) № 3577/92 приемането на национални разпоредби, съгласно които собствениците на кораби могат да предоставят услуги в областта на морския каботаж само по определени линии, индивидуално определяни за всяка година от компетентния национален орган в тази област, след издаването на административно разрешение, при система за издаване на разрешения, които има следните характеристики: i) третира по еднакъв начин всички линии, обслужващи островите, ii) компетентните национални органи имат възможността да приемат молба за издаване на разрешение за пускането в експлоатация по една линия, като дискреционно и без предварително определяне на приложените критерии внася едностранни изменения на елементите от заявлението, отнасящи се до честота и периода на прекъсване на обслужването, така и на превоза на товари;

- 4) В случай на положителен отговор на първия и на втория въпрос трябва ли да се счита за съставляваща ограничение на свободното предоставяне на услуги по смисъла на член 49, ЕО, национална правна уредба, която предвижда, че собственикът на кораба, на когото администрацията е издала разрешение за обслужване на определена линия от един кораб (като е приела неговата молба като такава или след като я е изменила в определени пунктове със съгласието на собственика на кораба) по принцип е задължен да обслужва съответната линия непрекъснато през целия период на годината на обслужване и трябва, за да гарантира изпълнението на това задължение, да депозира преди началото на плавателните операции гаранционно писмо, което може да бъде инкасирано изцяло или частично в случай на неизпълнение или на непълно изпълнение на съответното задължение.